

A woman's back is shown from behind, with a glowing blue neural network pattern overlaid on her skin. The pattern consists of interconnected lines that resemble a brain's neural pathways or a complex web. The woman's hair is pulled up, and she is looking down and to the right. The background is a soft, blue gradient.

üve g

Maryse

Maryse
Üveg

Maryse - Üveg

© Maryse 2025 © Book Dreams Kiadó 2025

A szöveget gondozta: Kékesi Júlia

Borító: Bárdos Melinda

Kép forrása: Meta AI

Maryse - Ruby Saw

Facebook/RubySawOfficial

Instagram/Iamrubysaw

Book Dreams Kiadó

info@bookdreams.hu • www.bookdreams.hu

facebook.com/bookdreamskiado

instagram.com/bookdreamskiado

ISBN E-pub: 978-963-586-363-1

ISBN Mobi: 978-963-586-364-8

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Nem attól vagy erős, hogy nem törsz el. Hanem attól, hogy összesöpröd magad...

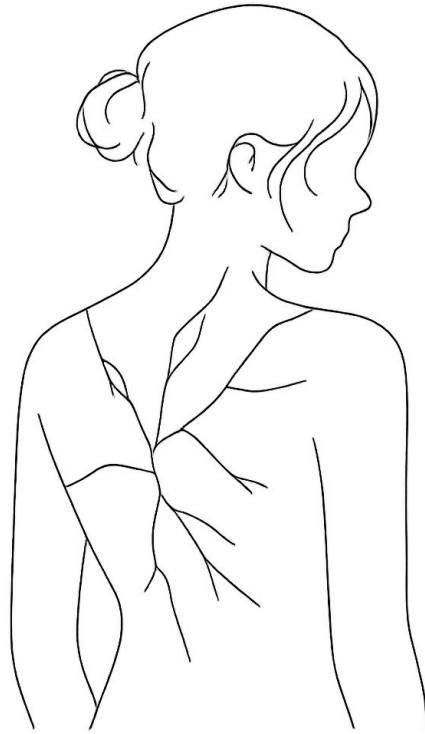
nem tudom
mikor lettem
törhetetlennek hazudott
repedt üveg

talán akkor,
amikor először mondtad,
hogymeg
– erős vagy –
és én elhittem,
hogymeg az erő egyenlő azzal,
hogymeg csendben vérzek tovább

az elmúlt évek
úgy kopogtak rajtam,
mint jégeső a panelablakon
kívülről nézve
csak hang
belülről meg
minden becsapódásnál
megremeg a keret

megtanultam
üvegen át szeretni
képernyő-fényben
pixeles bőröd
igazinak hazudni
és közben
a sajátomat utálni,
mert nem működött úgy,
ahogy a használati utasításban írták

majd jön a gyerek,
csak lazíts - mondták
és közben
vitamint zabáltam
mint más a nyugtatót
minden tableta
egy újabb
apró
üvegszilánk
amit lenyeltem

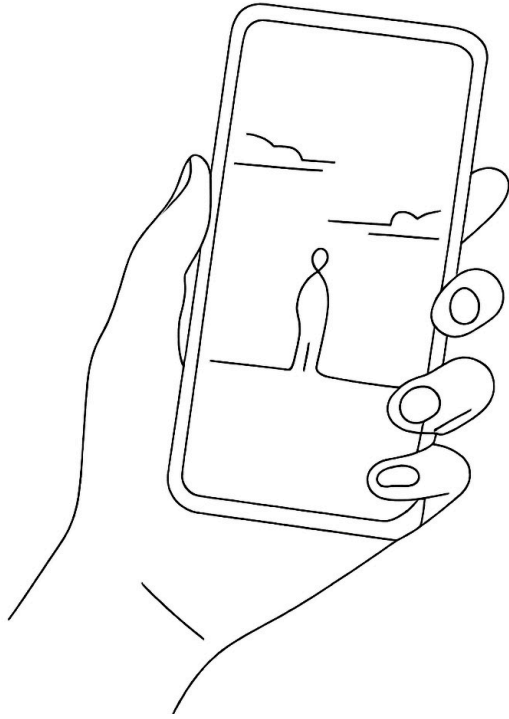
az üveg bennem
nem átlátszó
inkább homokfúvott
írni lehetne rá ujjal
hogy
nem sikerült
megint nem
megint én
volt egy pont,
amikor már nem kérdeztem,
csak beletörődtem,
hogy nem nekem sír fel éjjel
egy apró torok
hanem én fulladok bele
a kimondatlan mondatokba

igen,
irigykedtem
azokra,
akiknek csak
egy rossz éjszaka
egy jaj, de fáradt vagyok a gyerektől
nekem meg
egy soha meg nem született élet
nehezítette a vérképemet

az üveg tükröz
és az elmúlt években
nem szerettem
amit visszadobott
láttam benne
a lányt,
aki túl sokat remélt
a nőt,
aki túl sokat bocsátott meg
a testet,
amit mindig hibásnak jelöltek
piros X-szel a leleten

közben szerelmes lettem
egy hangba
egy időzónába
ami mindig hat órával odébb vert
a szívem üteme
ehhez igazodott
elcsúsztatva
mint a rosszul illesztett üvegmozaik

mi ketten
a térképen
csak két pont
köztük
tizenháromezer kilométer
meg
néhány el nem sírt idegösszeomlás

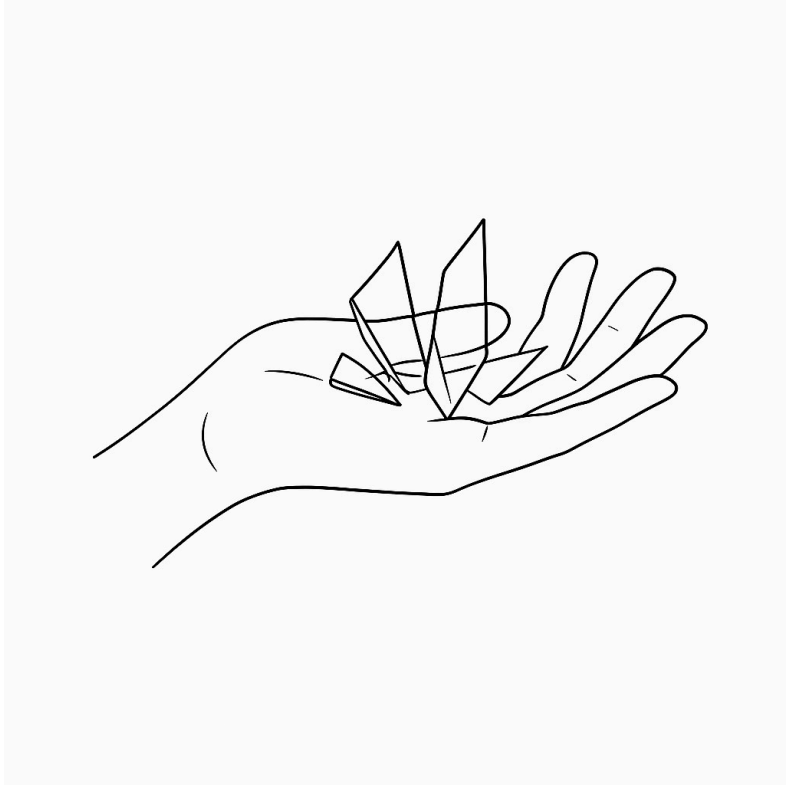
néha azt éreztem
ha elég erősen szorítom
a telefont,
összetörök a kijelző
és végre
valami más is reped
nem csak én

az orvos azt mondta:
vigyázzon magára
mintha ez
bármikor is rajtam múlt volna
mintha én választottam volna
üveglénynek lenni
csont helyett szilánkokkal
bőr helyett
átlátszó türelemmel

az elmúlt évek
megtanítottak arra,
hogy az üveg
nem csak törik
hanem vág is
és legtöbbször
nem azt, aki dobja
hanem azt, aki
csendben markolja

szorítottam
hibákat
majd jobb leszeket
hazugságokat,
hogy nem fáj
szerelmeket,
amik túl szépek voltak
ahhoz, hogy ne legyen
áruk

és igen,
te is vágtaál
amikor azt mondtad
nem tudsz velem mit kezdeni
amikor visszavetted a tekinteted
mint más a törött poharat
az asztal széléről

nem haragszom
csak nyomot hagy
minden elengedés
mint az ujjad
a poros ablakon

ÜVEG VAGYOK
így, nagybetűvel
de már nem dísz
egy vitrinben
nem törékeny ajándék
valaki polcán
amire néha ránéz
ha eszébe jut az emlék

inkább üvegajtó
amit ki lehet nyitni
vagy be lehet csapni
de a kilincs
mostantól
az én kezemben van

ÜVEG VAGYOK

olyan,

amin át

be lehet látni,

ha mersz

de ha dobálsz

számolj velem,

hogyan visszapattan

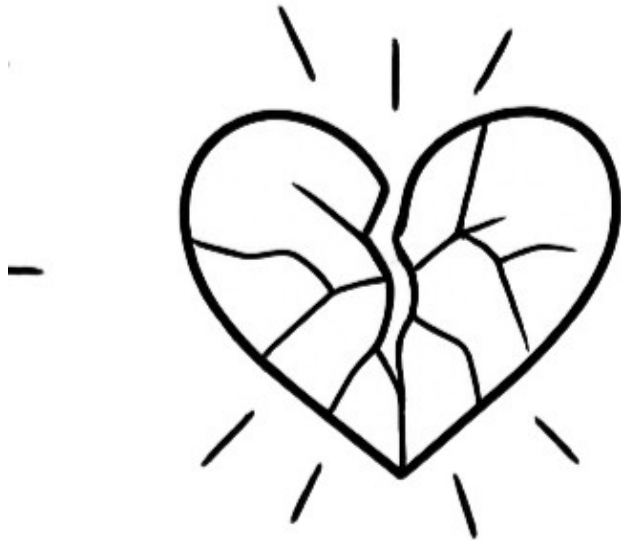
mert az elmúlt évek
megtanítottak erre is:
össze lehet söpörni
a darabjaidat
és nem kell
összeragasztani őket

lehet belőlem
üvegcserepekből
mozaik
olyan ablak
amin át
más fény esik be

talán
nem lesz gyerekem
talán
nem leszek soha
az, akinek
elképzelttem magam

de ha ma
a tükörbe nézek
nem csak a repedéseket látom
hanem azt is,
hogy még mindig
átengedem a fényt

és ez
az elmúlt évek után
már nem gyengeség
hanem
túlélési technika

ÜVEG VAGYOK
de most először
nem attól félek,
hogy eltörök
hanem attól,
hogy mi mindenre leszek képes,
ha végre
nem takarom el magam

mert közben
megtanultam azt is,
hogy az üveg mögött
nem csak hiány van

ott vannak azok a tervek is,
amiket soha nem mondtam ki hangosan
a gyerekszobák,
amiket csak a fejemben festettem ki
a nevek,
amiket elengedtem,
mint rosszul időzített sóhajokat

és minden elengedett névvel
könnyebb lett a polc
de nehezebb lett a szív
te meg ott vagy
a világ másik oldalán
ahol a tenger
nem fagy be télen
és mégis
én vagyok az,
aki jég alatt tartja
a szívét

néha azt képzelem,
hogy ha egyszer
mégis egymás mellé fekszünk
nem lesz közöttünk
se kijelző,
se óceán,
se időzóna
csak a rengeteg
kimondott mondat,
ami addigra már
nem vág,
csak gyógyít

talán nem készül rólunk
családi fotó
karácsonyfa előtt
talán soha nem fogja
senki a kezünket
két oldalról egyszerre
csak mi egymásét
késő este
egy üzenetben
vagy egy elcsúszott hívásban

de ha egyszer
mégis összeér
az a tizenháromezer kilométer
nem ígérem,
hogy hibátlan pohár leszek
inkább egy olyan
üvegablak
amire fel lehet írni
belülről:
élek
igazi vagyok

ÜVEG VAGYOK

de már nem átlátszó kifogás
nem mentség arra,
hogy miért nem merek élni
inkább bizonyíték
hogy ennyi ütés után is
képes vagyok még
a fény felé fordítani
az arcomat

ha közelebb hajolsz,
látni fogod
az összes hajszálrepedést
a kihagyott évek
ujjlenyomatát
a kimondatlan
sajnálomok párafoltját

és ha mégis úgy döntesz,
hogy így is vállalsz,
nem üvegház leszek,
amiben óvatosan kell mozognod

hanem kirakat,
amit belülről török be
hogy végre
kijuthassak
abból az életből,
amit mások rendeztek be
nekem

ÜVEG VAGYOK
de ha mostantól
valaki hozzám ér,
az tudja:
nem csak törni lehet
hanem belenézni is

és aki belenéz,
készüljön fel rá,
hogyan meglátja benne
nem csak az
elmúlt éveimet,
hanem az el nem gyászolt
fájdalmat is

mert az üveg ilyen:
vagy visszaver
vagy átenged
az elmúlt évek után
inkább azt választom,
hogy átengedem
a fényt
a szerelmet
a jövőt

és ha közben
mégis eltörök,
legalább biztos leszek benne,
hogy nem a polcon állva
porosodtam
hanem éltem

Ha valamit hazaviszel ebből a kötetből, legyen ez:
nem az a feladatod, hogy sértetlen maradj,
hanem az, hogy ne add oda többé a kalapácsot annak,
aki élvezettel nézi, ahogy megrepedsz.
Vigyázz a saját üvegedre.
Ne azzal, hogy elrejtéd,
hanem azzal, hogy olyanoknak mutatód meg,
akik nem akarják összetörni.

Maryse

Egyéb Maryse kötetek:

